

24. zsoltár **Találkozó Istennel (márc 18.)**

Ketten mennek ugyanarra a hegyre, a Sion hegyére: Isten és az ember, aki vele találkozni akar. Az embernek tisztának kell lennie erre a találkozóra: Ki mehet föl az ÚR hegyére, és ki állhat meg szent helyén? Az ártatlan kezű, a tiszta szívű, aki nem sóvárog hiábavalóság után, és nem eskszik hamisan. Van ilyen ember? Csak egy: Jézus Krisztus. De Őbenne, Őáltala mi is lehetünk ilyenekké. Azáltal, hogy megtisztít bennünket áldozata által, s azáltal, hogy a saját életét ajándékozza nekünk. Pont ezért van szükségünk a vele való találkozásra! Isten azért jött el közénk, hogy mi találkozhassunk Ővele! Emlékeztek talán azokra a történetekre, amikor valaki tiszteletlenül, vagy vigyázatlanul közelített Isten felé, pl. megfogta a frigiditását, s ezért meghalt? Ő nem ezt akarja, de azt sem, hogy ne mehessünk a közelébe. Isten kapcsolatban akar lenni velünk: egy mély szeretetteljes, bizalmas kapcsolatban. Ezért nem csak hogy jön felénk, belép kapunkon, de minket is készre tesz a vele való találkozásra. Ő adja nekünk a menyegzői ruhát, amiben elébe járulhatunk. Van-e ezután még bármilyen akadály annak, hogy találkozhassunk vele? Az Ő részéről nincsen, hiszen közeledik felénk, s – az Ő jóvoltából – a mi részünkről is lehetségessé vált a találkozás. Csak egy valamire van szükség: arra, hogy kinyíljanak előtte azok a kapuk. A mi szívünknek szól a zsoltár második felének felszólítása: Emeljétek föl fejeteket, ti kapuk, emelkedjétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király! Ki az a dicső király? Az erős és hatalmas ÚR, az ÚR, aki hatalmas a harcban. Emeljétek föl fejeteket, ti kapuk, emeljétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király! Ki az a dicső király? A Seregek URa, ő a dicső király!

Zsolt. 23,5 **Magunk ellenségei vagyunk? (márc. 12.)**

Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Azért nagyon sokatmondó számomra a zsoltárnak et a verse, mert úgy érzem, hogy valami nagyon lényegeset fogalmaz meg az életünkkel kapcsolatban. Nagyon sokszor úgy érezzük, hogy ellenségeink szeme előtt játszódik életünk. Mindig van valaki, aki arra vár, hogy elbukjunk valamiben. S talán sokszor nem is az ellenség félelmetes, hanem inkább az, hogy azt hisszük, igaza lehet: hogy tényleg nem győzhetünk. S itt nem kell feltétlenül egy Richelieu bíborosra, vagy a Miladyre gondolni a Három Testőrből. A legkeményebb ellenségek a saját szívünk felől támadnak. Onnan érkeznek azok a támadások, amik nélkül a külső gúnyolódásnak, rosszindulatnak nem lenne mibe belekapaszkodnia. De mindannyiunknál vannak ilyenek. Emlékszem, a Vissza a jövőbe című film szereplője pl. attól veszítette el a józanságát, ha valaki nyuszinak nevezte. De azért ennél mélyebb dolgokról is lehet szó. Pl. hogy úgy érzem, hogy én nem vagyok szerethető, mert annak idején a szüleim valamilyen – nem is biztos, hogy szándékos – viselkedéséből ezt a következtetést vontam le. Pl. magamra hagytak csecsemőkoromban egy-két hétre. Vagy valami miatt csúfoltak az iskolában.

Mindannyiunk körül rosszindulatú kísértetekként ott állnak ezek a gyermekkori sérüléseink, amik csak azt várják, hogy valami külső eseményre lecsapva, azt felnagyíthassák sokszorosára, ezzel gyötörve minket. Nagyon jó lenne, ha külső és belső ellenségek nélkül élhetnénk az életünket. De ez sajnos senkinek nem adatik meg. Ha külső nem is lesz, de belső biztos. De mit mond itt a zsoltárversünk? Isten megvéd ezektől az ellenségeinktől, sőt jól érezhetjük magunkat mindezeknek az ellenségeknek a tekintetének a keresztüzében. Mert Istennek vagyok. Ő megvéd, lakomát készít nekem, megkeni fejemet olajjal, s csordultig tölti poharam. Mit jelent ez a kép? Mikor eszik az ember? Amikor biztonságban van. Amikor félek, vagy ideges vagyok, akkor nem tudok enni. Összeszorul a gyomrom. Az olajjal való megkenés pedig a méltóságnak, a különleges megbecsülésnek volt a jele. Isten különlegesnek tart bennünket. Egyediek és szeretetre méltóak vagyunk a szemében.

Az Ő szeretetének kifejeződése a csordultig teli pohár. Számunkra, az Újszövetség embereinek számára ez már különleges jelentőséggel is bír. A pohár, a kehely Krisztus áldozatának a jelképe, aminél teljesebben és meggyőzőbben sehogyan nem lehet a szeretetet kifejezni. Az életünk kettősségben telik: Ellenségeink szeme láttára, de Isten szeretett megbecsült vendégeiként. S ez az utóbbi az igazán fontos.

23.zsoltár **Biztonságban, bizalomban (márc. 11.)**

Ha végignézzük ezt a zsoltárt, miközben egy nyugodt békés hangulat árad belőle, azt látjuk, hogy tele van fenyegető képekkel: A halál árnyékának völgye, az ellenségek figyelő tekintete. De mégsem fenyegető, még csak nem is panaszos a hangvétele, hanem a hála az, ami meghatározza, és a bizalom. Ha röviden össze akarnám foglalni a tartalmát: Nincs könnyű életem, de mégis biztonságban vagyok az Úrnál. De azért jó, hogy nem ebben a formában írta le Dávid, hanem azokkal a csodálatos képekkel, amik még most évezredek elteltével is erőt adhatnak nekünk. Pedig mi már nem sokat tudunk a pásztorkodásról. Mégis a biztonság sugárzik számunkra is ebből a zsoltárból.

Előző alkalommal a 22. zsoltár kapcsán beszéltem arról, hogy a szenvedésben vigasztalást jelenthet számunkra az, hogy Krisztus végigjárta előttünk az utat. Ne vagyunk egyedül a legnagyobb nyomorúságban sem. De amikor ennek ellenére úgy érezzük, akkor jó, hogyha tudjuk ezt a zsoltárt felidézni magunknak. Lehet, hogy egyszer az egyik, másszor a másik részlete emelkedik ki számunkra: Az, hogy Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy – amikor gyászolunk, vagy súlyos betegséggel küszködünk. Vagy az, hogy Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam – amikor mások gúnyos vagy vizsgáló tekintete előtt kell valamilyen nehéz feladatot végrehajtanom, vagy éppen azt érzem, hogy senki nincs, akinek a büszke tekintetéért érdemes lenne ezt végigcsinálnom...

Végigvehetnénk így az összes sorát a zsoltárnak, de ez az áhítat nem alkalmas erre. Viszont arra igen, hogy ennek a zsoltárnak az alapján feltegye azt a kérdést: Én hogy nézek a saját életemre – vissza, vagy előrenézve? Milyennek látom, mi fogalmazódik meg bennem, ha ránézek egy-egy életszakaszára, eseményére? Két hete a lelkipozítói képzésem részeként egy spirituális intenzív héten vettem részt, ami egyszerre volt lelkipozítói képzés és képzés. Itt az egyik feladatunk az volt, hogy egy órányi időben imádkozzuk végig az élettörténetünket: Isten szemével nézve, hogyan látjuk a saját életünket. Számomra nagyon felszabadító élmény volt. Ajánlom mindenkinek. Dávid zsoltára valami ilyesféle élménynek a visszajelzése.

Végignézz az életén és ezt látja. Nem a nehézségek, félelmek, veszélyek vannak a fókuszban, hanem a Jó Pásztor.

Áhítatunk végén csendesedjünk el pár percre, s a zsoltárt még egyszer végigolvasva, próbáljunk meg Istennel imádságban arról párbeszédet folytatni, az alapján, hogy ebből mit éltél meg, mit nem, mit szeretnél és mit nem? S próbáld megérteni, vajon mi az Ő válasza minderre!

22. zsoltár **Vigasz a vigasztalanságban (márc. 4.)**

Ez a zsoltár a szenvedő ember imádsága. Jézus korában ezt a zsoltárt imádkozták a haldoklók. A szenvedés és az, amit a szenvedésben átélek, hogy úgy érzem magamra maradtam, jelenik meg a zsoltár szövegében. Senki sincs, aki segíthetne, elvesztem a méltóságom, nyomorultul és cserbenhagyva érzem magam: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. Legyen ez fizikai, vagy lelki szenvedés, ehhez hasonló érzéseket élünk át benne.

Ugyanakkor ez a zsoltár sokak számára ismerősen csenghet. Krisztus ugyanis ezt a zsoltárt idézi a keresztfán haldokolva: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? De nem csak az idézet utal Krisztus halálára, hanem számos más részlet is – nagyon is érzékeltesen - írja le a kereszten átélt szenvedést: Szétfolytam, mint a víz, kifcamodtak a csontjaim. Szívem, mint a viasz, megolvadt bensőmben. Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt, a halál porába fektettél. Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlukasztották kezemet, lábamat. Megszámálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám. Megosztóznak ruháimon, köntösömrre sorsot vetnek.

Krisztus is átélt szenvedést, értünk és helyettünk. A Ő elhagyatottsága mindannyiunkénál fájdalmasabb lehetett: egyrészt azért, mert az Ő kapcsolata az Atyával sokkal bensőségesebb volt, mint a miénk, másrészt mert ott a kereszten rászakadt az egész emberiség bűne.

Bejárta előttünk azt az utat, amit nekünk is be kell járnunk a szenvedésünkben. S ez a szenvedés legnagyobb fájdalmát elveszi tőlünk: Az ismeretlentől való félelmet. Tudjuk, hogy Ő átment ezen a szenvedésen, átment a halálon, és dicsőségesen tért vissza. Ezért amikor félünk is, s úgy érezzük, hogy magunkra maradtunk, mégis hihetjük, hogy nem vagyunk egyedül, és egy már kitaposott ösvényen mehetünk, aminek a vége nem a pusztulás és vereség, hanem a részesezés Krisztus győzelmében.

Miklós Attila
református lelkész